

loftninger erstattede til Hvid og Skilling af Rekvirenten, og det hvad enten det er en privat Rekvirent eller Staten eller en juridisk Person, der iærksetter Udpantningen. Det er efter Udvalgets Mening klart, at det, naar Udpantningen befindes ulovlig, stemmer med Retfærdighed, at f. Ex. Staten, naar det er for Skatter, der er blevet udpantet, betaler den ulovlig Udpantede Alt, hvad han har udgivet i Anledning af Udpantningen, idet det er naturligt, at det Tab, der opstaar, fordeles over hele Samfundet, hvori vi leve, fremfor at det skulde paahvile den Person, der har været Gjenstand for den ulovlige Udpantning. Det formaal, som Udvalget saaledes har sat sig, vil imidlertid ikke opnaas derved, at den ulovlig Udpantede kun faar sine Omkostninger i første Instants skadesløst erstattede. Dersom han maa gaa videre, og der paadrages ham betydelige Omkostninger ved, at han maa procedere baade igjennem 2den og 3die Instants, fordrer det Retfærdighedshensyn, som jeg har nævnt, at han ogsaa da faar skadesløst Erstatning, altsaa saavel i 1ste som i 2den og 3die Instants. Den Omstændighed, at Fordringen er tvivlsom, kan Udvalget ikke tillægge nogen Bægt, da Rekvirenten maa tilskrive sig selv, at han, skjøndt Fordringen er tvivlsom, har valgt Udpantningsveien fremfor at gjøre sin Fordring gjældende ad sædvanlig Rettergangsvei, hvortil han maatte være særlig opfordret netop derved, at Fordringen er tvivlsom. Det vil derhos i Almindelighed være Tilfældet — og Lovgivningen kan jo kun bestjæftige sig med de almindelige Tilfælde, men ikke med Undtagelsestilfældene — at Rekvirenten, inden han iærksetter Udpantningen, paa en eller anden Maade vil være kommen til Kundskab om, hvorvidt Skyldneren har Indsigelse at gjøre mod Fordringen eller ikke. Den høitærede Justitsministers Underændringsforslag om, at Spøstetret dog, naar den forandrer den foregaaende Instants Dom, skal kunne lempe den givne Regel, forsaavidt dertil findes særlig Anledning i Sagens Beskaffenhed, vil efter Udvalgets Mening gjøre den nye Paragraf illusorisk, idet det er en Selvfølge, at de underordnede Retters Praxis danner sig efter Spøstetrets Praxis, og hvis man anviser Spøstetret at gaa den Vej, som Praxis hidtil har benyttet, nemlig at høre Processens Omkostninger i den Slags Sager, ville de underordnede Retter danne og lempe deres Praxis efter den Praxis, Spøstetret i saa Henseende statuerer. Da der nu i vor Praxis findes en bestemt Tilbøjelighed til at høre Processens Omkostninger ogsaa i Tilfælde, hvori det efter min Mening ikke stemmer med rigtig Lovfortolkning, tror jeg, det vilde være en fuldstændig Tilintetgjørelse af den praktiske Virkning, der er tilfattet ved den nye Paragraf, dersom det Underændringsforslag vedtoges, som Ministeren hertil har stillet. Der findes i Lovgivningen en Bestemmelse om, at naar en Mand i alle Punkter vinder sin Sag for Spøstetret, skal

han have Processens Omkostninger erstattede hos sin Veberpart, men denne Bestemmelse er ved en Praxis, som allerede er gammel, bleven lempet saaledes, at Processens Omkostninger, naar Sagen fandtes tvivlsom, ere blevene hævdede ved Spøstetret, ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Sagen kunde anses for tvivlsom i et enkelt Punkt, uagtet det maatte siges, at den Paagjældende vandt sin Sag i alle Punkter. Det er som sagt min Overbevisning, at en saadan Regel som den, der indeholdes i Ministerens Underændringsforslag, vil være den praktiske Tilintetgjørelse af det, som ved Udvalgets Forslag under Nr. 22 er tilfattet. Jeg skal dernæst bemærke, at forsaavidt det maatte være Meningen med Ministerens Ændring — hvad jeg dog ikke kan læse ud deraf — at der skulde tillægges Skyldneren Omkostningerne skadesløst i første og anden Instans; men at det kun vilde være for Spøstetret, at Processens Omkostninger ophævedes, kan jeg ikke se, at et saadant Forslag principrigtig kunde lade sig forsvare, og jeg tror som sagt heller ikke, det kan læses ud af Ordene. Jeg tror, at Ministeren har været fuldkommen principrigtig, jeg tror, han har ment, at naar Spøstetret fandt Anledning dertil, skulde Processens Omkostninger kunne haves for alle Retter, ogsaa i det Tilfælde, at Bekommende var ulovlig udpantet; men dette er Udvalget i sin Helhed enigt om at anse for en Ubillighed imod Rekviritus. Med Hensyn til Slutningen af Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 22, som Ministeren foreslaar skal udgaa, skal jeg bemærke, at Udpantning hyppig sker for meget smaa Beløb, for 2, 3, 5 Rd., men alligevel spille disse smaa Beløb en vis Rolle for den Paagjældende, hos hvem Udpantningen gjøres. Under den nugjældende Processform, som den ærede Minister forsaavidt ønsker bevaret, har en ulovlig Udpantet at gjøre sin Ret gjældende under et Eggsmaal, under hvilket han, selv om der tillægges ham Processens Omkostninger, ikke kan faae nogen Erstatning for de Penge, han betaler til en Sagsfører, fordi Lovgivningens Mening er den, at der ved saadanne smaa Sager ikke skal anvendes nogen Sagsfører, men at man skal nøies med Dommerens Veiledning. Denne Regel er dog ikke uden Undtagelse, idet der under særlige Omstændigheder, naar Sagen opfordrer til at benytte Sagsførerbestand, kan tillægges den Paagjældende, som procederer i en lille Sag, Sagsførersalær, og Lovgivningen har altsaa allerede nu paapeget, at det endog i saadanne smaa Sager bør kunne finde Sted, at den Paagjældende faar Udgifterne til Sagsfører erstattede. Ser man nu hen til, hvorledes det i Praxis gaar til med Udpantningsforretninger, at nemlig Fogdens Gjæmmel for, at der skal gjøres Udpantning, allerede er givet, at den lovlige Udpantning maatte er procederet for Fogden selv, at den Udpantede for ham har fremhævet, at han ikke troede at skylde dette Beløb, og at Udpant-